

1

‘Waarom heb ik me door jou laten ompraten?’ Brianne Nave greep de bloes die ze nog geen twee minuten eerder had afgekeurd en hield hem voor zich terwijl ze zichzelf in de spiegel bekeek. Het was nog steeds dezelfde saaie, roze bloes.

Haar beste vriendin Avery lachte aan de andere kant van de lijn. ‘Omdat je de beste vriendin bent die een meisje kan hebben?’

Dat was hetzelfde argument dat zij en hun beste vriend, Drew, hadden gebruikt om Bri überhaupt te laten instemmen met deze blind date. De broer van Drew had een paar weken vrij en was weer in de stad. Ze waren bang dat hij de hele tijd zou onderduiken om te doen... wat ze dan ook dachten dat hij zou doen. Wat dat precies was, hadden ze niet echt duidelijk gemaakt.

Ze gooide de bloes weer op het bed en reikte naar de andere bloes die ze overwoog. Alleen was die ook roze. Het afgelopen kwartier had ze zitten aarzelen tussen twee vrijwel identieke bloezen. ‘Ik kan dit niet.’

‘Tuurlijk wel.’

‘Avery, ik heb al niet meer gedatet sinds...’ God, ze kon zich de laatste keer niet eens meer herinneren. Tijdens haar studie misschien een keer?

‘En dat is precies waarom je dit nodig hebt. Dit is een uitgelezen kans om weer te gaan daten... en geen betere kerel om mee te starten. Ryan is echt een schatje.’

Dat wist ze. Ze wist alles van hem. Drew en Avery hadden niets dan goeds over Ryan verteld sinds Bri hen ruim een jaar geleden had leren kennen. Hij was een echte held, als ze hun verhalen over hem mocht geloven. Een godenzoon onder de mensen. En als hij

even aantrekkelijk was als zijn broer Drew, dan hoefde ze niet bang te zijn voor een saaie piet. Dat was ze ook niet.

Ze was bang dat hij háár saai zou vinden. Wat haatte ze de onzekerheid die zich in haar maag nestelde. Ze liep naar het aquarium van meneer Smith en strooide er wat vlokken van het visvoer in waar hij zo dol op was. *Ik ben maar een paar uur weg.* Niet zo lang dat hij zich eenzaam gaat voelen. ‘Maar...’

‘Het is nu te laat om te gaan twijfelen. Hij is al onderweg. Haal gewoon diep adem en laat die dwangneurose los die jouw drukke hersentjes bezighoudt. Geniet er gewoon van.’

Makkelijker gezegd dan gedaan. ‘Over twee weken is hij weer weg.’ Ze plofte op haar bed en zocht haar laarzen. Ze waren best leuk, maar totaal niet sexy. Toch zag ze liever af van wat stijlvolts dan de avond te eindigen op de spoedeisende hulp omdat ze was uitgedleden op een beijzelde straat. Bovendien had ze niet bepaald schoenen die het predicaat sexy verdienen.

‘Je moet ergens beginnen. En hij gaat ook niet naar de maan. Langeafstandsrelaties kunnen heel goed werken.’

‘Ben je soms de bruiloft al aan het plannen?’

Avery had er een handje van om vaak stappen over te slaan. En Drew, de plaatselijke sheriff en meest begeerde vrijgezel, was al niet veel beter.

‘Er komt nooit een bruiloft tenzij je eindelijk eens op een date gaat.’ Ze wist precies wat ze moest zeggen om Bri’s argumenten onderuit te halen. Want Bri wilde zo’n leven – compleet met echtgenoot, kids, een fijn huisje – diep vanbinnen heel graag. Ze had gewoon nooit de moed gehad om de eerste stap te zetten.

Haar jeugd had haar immers geleerd dat je op niemand kon rekenen. Niets lag ooit vast. Het leven nam mensen weg... voor altijd, zoals haar ouders. Ze was in drie kindertehuizen geweest voor ze eindelijk haar plek vond, en ook al was ze nooit geslagen, er was nooit genoeg eten geweest om haar honger te stillen, nooit genoeg kleren om haar warm te houden, altijd grotere kinderen die niet aarzelden haar pijn te doen als ze hun niet gaf wat ze van haar wilden.

Destijds was het aangenaam geweest om te denken dat op een dag haar prins op het witte paard zou langskomen en dat ze nog lang en gelukkig zouden leven. Maar lang geleden had ze al geleerd dat sprookjes alleen in boeken bestaan.

Buiten klonk het geluid van een motor. Ze rende door haar huisje en gluurde door de vitrage. Langs de stoep stond een SUV en de man die uitstapte kon alleen maar worden beschreven als perfect. Dachten vrouwen dat Drew knap was? 'O lieve hemel, Avery, je hebt me niet verteld dat het zo'n lekker ding was.'

'Houd je in, alsjeblieft. Ryan is als een broer voor me.'

Bri bekeek de brede kaken, het korte donkere haar en, o god, die schouders. Hij zag eruit als Clark Kent zonder bril... 'Jullie hebben me opgezadeld met Superman.'

'Dit wil ik niet horen.'

'Hij is er al. Wie komt er nu te vroeg op een blind date?'

Bri keek naar haar saaie lange rok en degelijke laarzen. Ze had iets sexyers aan moeten trekken, iets waarmee ze de aandacht zou trekken van een man als hij. Met deze outfit zou het een wonder zijn als hij niet vroeg om pizza te laten bezorgen, om te voorkomen dat hij met haar gezien zou worden in een van de restaurantjes in de stad.

Helaas had ze waarschijnlijk haar vermogen om sexy te zijn al verloren.

Ze wierp een schuldige blik op het lege Oreo-pak dat ze door de deuropening naar de keuken zag liggen. Toen Marcy, haar buurvrouw, haar kat kwijt was, had ze de arme vrouw binnengevraagd om haar te troosten. Ze had zo druk zitten kletsen dat ze ongemerkt het halve pak naar binnen had gewerkt.

Misschien had ze nog tijd om iets anders aan te trekken.

'Hij is een militair. Die nemen punctualiteit heel serieus.'

Hij was al halverwege het tuinpad en de deur opendoen in je bh was misschien gewaagd, maar het was niet het soort gewaagd waar ze naar op zoek was. Ze stormde naar haar slaapkamer en trok de eerste de beste roze bloes aan. 'Haar opgestoken of los?' Er moest

toch ergens nog een haarband liggen?

‘Je bent aan het stressen. Ik kan het horen.’

‘Ik moet je hangen.’ Of ze nu klaar was of niet, ze moest de deur opendoen als hij aanklopte. Bri ging terug naar de woonkamer en sloop naar het raam. Ze moest hem eerst nog eens bekijken. Hij was nog net zo knap als zo-even. Shit.

‘Ontspan en veel plezier! Ik bel je morgen.’

Bri verbrak de verbinding en beseftte dat ze als een soort freak door het raam stond te staren. Ze liet de vitrage los en deinsde zo snel achteruit dat ze bijna over een bijzettafeltje struikelde.

O god, dit wordt een ramp.

Hij had haar tenminste niet zien gluren. Hoopte ze.

Ook al wist ze dat hij al bijna voor de deur moest staan, toch schrok ze toen hij aanklopte. *Je kunt dit. Het is maar een date. Het maakt niet uit dat hij perfect is. Het is een aardige vent. Ze ademde eens diep, wat er helaas niet voor zorgde dat ze zich beter voelde, en deed de deur open.*

Drews broer leek echt op Superman. Hij had een geweldig, bijna-te-volmaakt-om-echt-te-zijn gezicht en ogen die het heldere blauw hadden als van een winterdag, veel mooier dan die van haar die de kleur hadden van een troebele oceaan. Hij torende boven haar uit. Door het lengteverschil vroeg ze zich af hoe het zou zijn om in zijn armen te liggen.

Ze merkte dat ze zijn uiterlijk zo gretig in zich opzoog alsof ze op een hete zomerdag door een rietje ijskoud water dronk. Daarentegen leek hij in de verste verte niet net zo onder de indruk te zijn als zij. Hij trok een raar gezicht, alsof hij niet wist wat hij van haar moest denken.

Ze voelde meteen een knoop in haar maag zodra de waarheid over haar heen spoelde als een ijskoude douche. Ze had dezelfde uitdrukking gezien op het gezicht van haar eerste pleegouders. Ze hadden het weliswaar met haar geprobeerd, maar het al na zes maanden opgegeven. Dat hij zijn oordeel over haar even snel klaar had, deed haar meer pijn dan ze wilde toegeven.

‘Ryan.’ Hij stak zijn hand uit. Kennelijk had hij besloten dat elkaar een hand geven beter was dan... wat je dan ook deed bij een blind date. Een kus op de wang? Een knuffel?

Ze legde haar hand in de zijne en wilde dat ze niet had gemerkt hoe warm die was ondanks het ongemakkelijke gevoel dat tussen hen in hing. ‘Bri.’

‘Leuk kennis te maken.’ Hij glimlachte niet, maar bleef haar maar aanstaren met die rare uitdrukking op zijn gezicht.

‘Idem.’ God, ze moest écht niet zijn wat hij had verwacht. Had Drew hem een beeld geschetst van een sexy bibliothecaresse compleet met kokerrok en jarretels? Zelfs op haar beste dagen kon ze dergelijke verwachtingen niet waarmaken.

Misschien kon ze maar beter niet weten wat hij Ryan verteld had.

Ze slikte om de brok die in haar keel zat kwijt te raken. ‘Ik pak even mijn tas.’ Dat gaf haar even de tijd om zichzelf ervan te overtuigen dat ze dit kon. Een minuutje om zich ervan te verzekeren dat de muren die ze om zich heen had gebouwd hoog genoeg waren om haar te beschermen. Je doet dit alleen om je vrienden te plezieren, hield ze zichzelf voor toen ze haar huiskamer in dook. Na vanavond zul je hem nooit meer zien.

Achter haar schraapte Ryan zijn keel. ‘Sorry. Ik denk dat ik dit verkeerd heb aangepakt.’

Nu komt het. ‘Waarom zeg je sorry? Natuurlijk verwachtte je iets anders.’ Ze was bij lange na niet goed genoeg voor deze man en dat wisten ze allebei.

‘Niet zo snel. Je trekt te snel conclusies.’

‘Misschien heb je gelijk.’ Maar dat had hij natuurlijk niet. Alle verdedigingsmechanismen uit haar jeugd kwamen weer boven, eisten van haar dat ze zich terug zou trekken voor hij haar nog meer zou kwetsen. Ze keek hem aan, dwong zichzelf tot een glimlach en koos voor de enige tactiek die zou zorgen voor een gelijk speelveld. De enige smet op zijn onberispelijke blazoen. ‘We kunnen maar beter meteen duidelijk zijn, goed? Dit wordt gewoon een

etentje. Ik ben niet van plan om me in een of ander vurig avontuur of vurig wat dan ook met jou te storten.'

Zijn mond verstrakte. 'Het roddelcircuit in Wellingford draait dus nog steeds op volle toeren.'

Ze knipperde met haar ogen. Oké, dat was misschien een stoot onder de gordel. Ze had het niet zo bedoeld. Het venijn in zijn stem stond niet in verhouding tot haar opmerking. Haatte hij zijn geboortestad of zo? 'Eh... het gebeurt nu eenmaal niet elke dag dat iemand zijn school in de fik steekt bij de diploma-uitreiking.'

'Dat was tien jaar geleden. Ze moeten het achter zich laten. Maar ja, hier gebeurt nooit iets wat de moeite waard is.' Hij deed een stap terug. 'Misschien was dit een vergissing. Zal ik maar gewoon weggaan? Dan vergeten we dat dit ooit gebeurd is.'

Bedoelde hij dat een date met haar ook niet de moeite waard zou zijn? Bri mocht dan misschien niet lijken op de vrouwen met wie hij normaal omging, maar ze was ook geen lelijk eendje. Wat Avery en Drew ook mocht hebben gedreven om hen aan elkaar te koppelen – en ze zou Avery hier beslist op aanspreken – zij had ingestemd met de date om hen een plezier te doen en ze zou zich aan haar woord houden. Ze snoof en rechtte haar rug. 'Nee, ik heb beloofd dat ik met jou op date zou gaan en dat ga ik ook doen. Ik zou niet willen dat je helemaal alleen thuis zou moeten zitten en moest doen wat eenzame aantrekkelijke mannen zoals jij zouden doen.'

Het laatste wat Ryan Flannery had verwacht toen hij zijn familie kwam bezoeken, was dat zijn grote broer hem met een blind date zou opzadelen. Het enige wat hij wilde, was twee weken rust nemen van de luchtmacht en de zware training die hij de afgelopen vijf en een halve maand had gehad. Daarna zou hij weer opgeladen zijn voor zijn volgende missie. Toch had hij moeten weten dat een bezoekje aan Wellingford alles behalve rust zou betekenen. Maar

de roep van thuis was te sterk geweest nu hij er zo lang niet was geweest.

Als hij zo naar de vrouw tegenover hem keek, met haar opgeheven hoofd en haar grijsblauwe ogen priemend achter die sexy secretaressebril, moest hij toegeven dat terugkomen weleens een vergissing kon zijn geweest. In zijn kaak vertrok een spiertje. Dacht ze dat hij eenzaam was? 'Ik ben heel goed in staat om mezelf te vermaken.'

Bri schoof langs hem heen met haar blik op de straat gericht. 'Vind je dat? Volgens mij heeft je broer groot gelijk: een man die zich vermaakt door gebouwen in de fik te steken zou niet zonder toezicht gelaten moeten worden. Je bent een gevaar voor de samenleving.'

Ze klonk zo keurig netjes dat hij door haar donkere steile haar wilde woelen en een paar knoopjes van haar bloes wilde losmaken om te zien hoe ze zou reageren. En die gedachte gaf hem alle munitie die hij nodig had. 'Jij zou je niet eens weten te vermaken als je met plezier om de oren werd geslagen.'

'Pardon?' Haar rug werd ineens zo recht als een plank, alsof ze een stok had ingeslikt. Ryan liet zijn ogen naar de welving van haar heupen gaan en fronste bij de lange rok. De val van de stof deed vermoeden dat wat eronder zat de moeite van het vastpakken waard was, maar zeker was hij niet. 'Wat waren je plannen voor vanavond? Rondhangen met je dertien katten terwijl je sokjes voor ze breit?'

Ze hapte naar adem. 'Ik heb geen katten. Dat zijn kwade wezens. Ik heb een geweldig lieve vis, meneer Smith genaamd.'

'Wat deftig. Laat me raden. Een goudvis?' Hij trok de deur achter zich dicht en legde een hand op haar taille om haar naar zijn SUV te leiden. Het kostte hem moeite om niet de perfecte lijn van haar wervelkolom te volgen met zijn hand, hoe irritant hij haar ook vond.

'Waag het niet hem te beledigen. Hij is een Siamese kempvis.'

Alsof dat zoveel verschil uitmaakt. Ryan snoof. 'Geen wonder

dat je geen enkele date hebt gehad in de veertien maanden dat mijn broer je kent. Ik wed dat je ook nog tegen die vis praat.'

Ze draaide zich half om waardoor zijn hand over haar rug gleed, al leek ze het niet te merken. 'Ook vissen hebben gezelschap nodig, net als elk ander dier. Hij vindt het fijn als ik hem voorlees.'

'Ongetwijfeld.' Ryan opende het portier aan de bijrijderskant en wachtte tot ze in de auto was gaan zitten, wat ze kennelijk wat onwillig deed. Tegen de tijd dat hij naar de bestuurderskant van de auto was gelopen, had haar lichaamstaal de temperatuur in de auto meer doen dalen dan de ijzige wind.

Hij startte de auto en nam even de tijd om de waarheid tot zich te laten doordringen. Zijn broer had hem een loer gedraaid. Drew had eindeloos verteld over de knappe maar verlegen nieuwe bibliothecaresse die net vanuit Californië naar Pennsylvania was verhuisd en niet veel mensen kende in de stad en iemand nodig had die haar een beetje rond kon leiden. Ryan had bedacht dat er tijdens zijn verlof ergere dingen waren om te doen dan uit te gaan met een lief, knap meisje.

En nu bleek Drew het maar half bij het juiste eind te hebben.

Ze dacht dat hij een zielig geval was. Shit, ze wreef het hem zelfs in, ook al was hij in feite degene die haar een gunst bewees. Erger nog, ze nam de eerste de beste gelegenheid te baat om zijn verleden op te rakelen – of een overdreven versie ervan die het niet zo nauw nam met zoiets als de waarheid. Waarom zou ze zich ook druk maken over de waarheid? Dat deed immers niemand in deze stad.

Hij reed de straat op en wenste dat hij nooit had ingestemd met dit plan. In plaats van in zijn SUV te zitten naast een prikkelbare, kleine bibliothecaresse, had hij bier kunnen drinken met zijn broer en Avery terwijl ze zaten te gamen.

Bij nader inzien was dit misschien de beste van de twee opties.

Hij keek uit zijn ooghoeken naar Bri, die haar armen om zich heen had geslagen alsof ze elk moment uit elkaar kon vallen. Misschien probeerde ze gewoon om hem niet weer de les te lezen. Hij was het niet gewend dat vrouwen hem binnen een minuut na hun

eerste kennismaking al naar de keel vlogen. En deze ervaring was even nieuw als ongewenst. Ryan reed verder haar buurtje uit terwijl hij zich hun kennismaking van begin tot eind weer voor de geest haalde. Waar was het mis gegaan?

Het duurde niet lang voor hij wist wat het was.

Toen ze de deur had opgedaan was hij totaal ondersteboven geweest. Nooit had hij zo'n betoverende mix verwacht van schoonheid en wat hij alleen maar kon beschrijven als 'bibliothecaresse'. Ze had gebloosd en iets uitgestraald dat het midden hield tussen doodsangst en opwindning. Hij had alleen maar kunnen denken aan hoe graag hij die sexy bril van haar neus wilde nemen en uittesten of haar lippen even goed smaakten als ze eruitzagen.

Tegen de tijd dat hij zichzelf onder controle had, was alle opwindning verdwenen en restte slechts behoedzame berusting. En toen was het te laat. Niets wat hij kon doen of zeggen zou die zeventien seconden ongedaan kunnen maken: ze had zijn stilzwijgen al geïnterpreteerd als een teleurstelling. 'Je vergist je.'

'In welk opzicht?' Ze keek hem niet eens aan. 'Dat je niet alleen gelaten kan worden zonder schade toe te brengen aan openbare gebouwen? Of dat ik mijn vrienden geloofde toen ze zeiden dat ze een afspraakje met een aardige vent voor me hadden geregeld?'

Zijn kaak verstrakte. 'Die lulkoek over schade aan openbare gebouwen terzijde, waarom denk je dat ik geen aardige vent ben?'

'Wil je een lijst?' Ze schudde haar hoofd. 'Je was behoorlijk duidelijk over je afkeer van Wellingford. Dat kun je niet echt aardig noemen.'

'Mijn afkeer van deze stad heeft niets te maken met aardig zijn. Wellingford is klein en bekrompen, en wie er woont zit vast in een sleur sinds de houtzagerij een paar eeuwen geleden werd gebouwd.' Shit. Te laat besepte hij dat hij daarmee ook Bri had beledigd.

Eindelijk draaide ze zich naar hem toe. 'Is dat zo? En wat is er mis met een fatsoenlijke baan en werken van negen tot vijf? Of ergens wonen waar je nog je burens kent? Of niet uit angst je deuren 's nachts op slot hoeven te doen?'